

Sarah Jio

Die avond aan het meer

2016

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Ter nagedachtenis aan Anna en alle dolende en
diepbedroefde vrouwen ter wereld.
Het blijft niet eeuwig regenen.
Ik hoop dat jullie je weg vinden.

Voorwoord

Terwijl ik dit schrijf, zit ik in mijn woonboot en kijk ik uit het raam naar een sombere dag aan Lake Union in Seattle. De regen valt als een grijs gordijn omlaag. Hij klettert op het dak en spettert tegen de ramen. Dit zijn de mooiste dagen aan het meer. Ik zie eenden zwemmen en motorboten voorbijvaren en zo nu en dan zelfs een kanoër die de regen trotseert. Het is genoeglijk en ik ben tevreden.

Toen ik aan deze roman begon, had ik een achtergrond en verder niets: een woonboot aan de oever van Lake Union. Ik heb mijn hele leven in Seattle en omgeving gewoond, en woonboten hebben me altijd geïntregeerd (en dan had je natuurlijk ook nog een film als *Sleepless in Seattle* die de bekoring versterkte). Jaren geleden schreef ik als jonge journaliste een artikel over de woonbootlifestyle, en de keer dat ik voor het eerst werd uitgenodigd op zo'n boot zal ik nooit vergeten. De vrouw die me zo hartelijk binnen vroeg in haar woning (door een deur met onderin een opening voor eenden) vertelde me over het leven aan het meer... De manier waarop een woonboot zachtjes deint in de wind, hoe het meer je in slaap kan wiegen, en misschien wel het meest gedenkwaardige voor mij, de manier waarop de woonbootgemeenschap net een grote familie is, dat burens elkaar helpen en elkaars gehei-

trijspoort, een terras op het dak met uitzicht op de Space Needle en een schattige, volledig uitgeruste keuken. Dit was de woonboot van mijn dromen. Mijn man en ik wisten niet hoe snel we het huurcontract voor vier maanden moesten ondertekenen.

Ik had dit boek niet kunnen schrijven zonder de tijd die ik aan Lake Union had. Hoewel deze roman fictie is, hebben de maanden binnen de woonbootgemeenschap mij verrijkt en geïnspireerd... van het koppel eenden dat op het achterdek nestelde tot aan de hartelijkheid van de burens om mij heen.

Over een paar weken loopt het huurcontract af en ik vind het echt jammer dat ik weg moet. Ik heb hier gelachen. Ik heb hier gehuild. Ik heb onder dit dak nieuwe vrienden gemaakt en oude vriendschappen aangehaald. Ik heb hier een enorme rust ervaren. Maar het allermooiste is wel dat ik compleet ben gevallen voor de woonbootgemeenschap.

Toch is het bijna tijd om afscheid te nemen. Want als ik een dezer dagen de laatste versie van deze roman inlever, lever ik ook de sleutel in en zeg ik vaarwel tegen mijn dierbare Boat Street, zoals ik het in werkelijkheid en in de roman ben gaan noemen. En toch zullen de steiger en het verhaal dat ik hier heb gecreëerd voor altijd een plekje in mijn hart hebben. Woonboot nummer 7. Henrietta en Haines. Kleine Jimmy. Penny en Collin. Alex en Ada. Ik heb het gevoel dat ze me alle-

maal zullen uitzwaaien als ik over de steiger loop. Jaren zullen voorbijgaan, maar ik zal altijd weten waar ze zijn.

– SJ

Hoofdstuk 1

Seattle, 12 juni 2008

Ik zet mijn voet op de oude steiger en hij kraakt onder mijn gewicht alsof hij een diepe zucht slaakt. Het is donker, maar het lichtsnoer boven mijn hoofd verlicht mijn pad.

Wat had de vrouw van het verhuurbedrijf ook alweer gezegd aan de telefoon? De zevende woonboot aan de linkerkant? Ja. Geloof ik. Ik pak mijn koffer wat steviger vast en loop langzaam verder. Een zeilboot dobbert in het water bij een aangrenzende woonboot van twee verdiepingen hoog met een dakterras en grijsbruin verweerde gevelspanen. Een lantaarn op een tafeltje op het voordek flikkert en even later dooft het vlammetje, misschien door de bries, misschien door iemand die in de schaduw hangt. Ik stel me de bewoners aan de steiger voor die door hun verduisterde ramen turen, me bekijken en fluisteren. *Daar is ze*, zegt de een tegen de ander. *De nieuwe buurvrouw*. Iemand grijnst. *Ik heb gehoord dat ze uit New York komt*.

Ik haat de gedempte opmerkingen, de blikken. Die vernietigende nieuwsgierigheid heeft me uit New York verjaagd. 'Het arme ding,' hoorde ik iemand een maand geleden zeggen toen ze uit de lift op kantoor stapte. 'Dat ze in staat is elke morgen uit bed te komen na wat

er is gebeurd. Als het mij was overkomen, zou ik niet weten hoe ik verder moest.' Ik weet nog dat ik in de gang bleef hangen tot het mens de hoek om was. Ik kon de blik op haar gezicht niet verdragen, ik kon ze geen van allen aankijken. Dat hoofdschudden. Het medelijden. De afschuw. In Seattle zou de schaduw van mijn verleden bedekt zijn.

Ik haal diep adem en kijk op als ik in de verte een deur hoor kraken. Ik sta even stil, zet me schrap voor de confrontatie. Maar het enige wat beweegt is een kano die over het meer glijdt. De eenzame passagier knikt naar me voordat hij in het maanlicht verdwijnt. De steiger beweegt wat en ik wankel maar blijf overeind. New York is hier ver vandaan en ik ben nog suf van de transcontinentale vlucht. Ik sta stil en vraag me even af wat ik hier eigenlijk doe.

Ik loop langs nog twee woonboten. Een is grijs en heeft openslaande deuren op het noorden en een windvaantje op het dak. De andere is bruin en heeft bloembakken voor de ramen met rode geraniums. Verschillende vazen en plantenbakken staan op het dek voor het huis en ik blijf even staan om de blauwe hortensia's in een terracottapot te bewonderen. De persoon die hier woont moet wel een heel nauwkeurige tuinier zijn. Ik denk aan de tuin die ik op mijn balkon in New York heb achtergelaten, de kleine plantenbak met snijbiet, basilicum en de pompoen voor...

Ik bijt op mijn lip. Ik schiet vol, maar het buitenlicht op de veranda van woonboot nummer zeven verankert me aan het hier en nu. Ik blijf staan om mijn nieuwe huis te bekijken: daar ligt het... plechtig, zonder vrees aan de laatste ligplaats van de steiger. Verweerde gevelspanen. Ik moet glimlachen als ik een openstaande patrijspoort op de bovenste verdieping zie. Net als in de advertentie. Ik slaak een zucht.

Ik ben er.

Ik voel een brok in mijn keel als ik de sleutel in het slot steek. Mijn benen worden slap en zodra de deur opengaat, zak ik door mijn knieën, sla ik mijn handen voor mijn gezicht en huil ik.

Drie weken eerder

Het is negen uur 's morgens en het zonlicht van New York schijnt zo fel door de ramen van het kantoor van dokter Evinson op de negende verdieping dat ik mijn hand boven mijn ogen leg.

'Sorry,' zegt hij, en hij gebaart naar het rolgordijn.

'Heb je last van het licht?'

'Ja,' zeg ik. 'Nou ja, nee, het is...' De waarheid is dat het niet zozeer het licht is dat brandt, maar mijn nieuws. Ik slaak een zucht en ga wat rechterop zitten in de schreeuwerige, zwaargestoffeerde, wit-groengestreepte stoel. Er hangt een gesigneerde, ingelijste foto van Mick Jag-

ger aan de muur. Ik glimlach heimelijk en denk aan het moment dat ik dokter Evinsons kantoor een jaar geleden binnenliep in de verwachting een zwartleren bank aan te treffen en een keurig geschoren man in pak met een schrijfblok die geruststellend knikt terwijl ik met een zakdoekje mijn tranen wegveeg.

Volgens mijn schoonzus, Joanie, was hij de meest gewilde rouwtherapeut in heel Manhattan. Tot zijn voormalige patiënten behoorden Mick Jagger – vandaar de kunst aan de muur – en andere grote namen. Na de dood van Heath Ledger kwam zijn ex, Michelle Williams, wekelijks bij dokter Evinson. Dat weet ik omdat ik haar een keer in de lobby heb zien zitten waar ze door een *Us Weekly* bladerde. Maar zijn beroemde cliënten maakten geen indruk op mij. Ik ben altijd huiverig geweest voor therapeuten, bang voor wat ze uit me zouden weten te krijgen, voor wat ze me zouden laten vóélen. Maar Joan moedigde me aan om te gaan. Nou ja, ‘aanmoedigen’ is het woord niet. Op een ochtend hadden we voor het ontbijt afgesproken in het restaurant op de begane grond van het gebouw waar dokter Evinson zijn kantoor heeft, waarna ze me in de lift zette naar de achtste verdieping.

Toen ik in zijn receptie kwam, wilde ik me omdraaien, maar de receptioniste zei: ‘U bent zeker de afspraak van negen uur.’

Onwillig liep ik de kamer binnen en zag ik de groen-witgestreepte stoel waar ik een jaar lang elke vrijdag om negen uur in zou zitten. ‘Je had een bank verwacht, of niet?’ zei dokter Evinson met een ontwapenende glimlach.

Ik knikte.

Hij draaide heen en weer in zijn bureaustoel en streek met zijn hand over zijn grijze baard. ‘Een therapeut die zijn patiënten op een bank legt, moet je niet vertrouwen.’

‘O,’ zei ik, en ik ging zitten. Ik kan me herinneren dat ik ooit een artikel heb gelezen over het grote debat over de bank als therapeutisch mechanisme. Freud was van de stroming die achter zijn patiënten zat terwijl zij op een bank voor hem lagen. Kennelijk verafschuwde hij oogcontact. Anderen, onder wie dokter Evinson, vonden het hele bankscenario niet productief en zelfs verstikkend. Weer anderen waren het daarmee eens en zeiden dat het de therapeut een dominante plek gaf ten opzichte van de patiënt, waarmee elke kans op een wezenlijke dialoog en betekenisvolle feedback teniet werd gedaan.

Ik wist niet goed hoe ik erover dacht en voelde me alleen maar ongemakkelijk in zijn kantoor. Maar ik ging in die zwaargestoffeerde stoel zitten en zonk weg in de dikke kussens. De zachte stof voelde als een stevige omhelzing en vervolgens vertelde ik hem alles.